

III. rész

Mainsfield

2. fejezet

Az Ellenség Arca

2212. június 9-e. Kortis admirális hatalmas flottájával fél órán belül kilép majd a hipertérből Mainsfield gyanútlan kolóniája felett. Zászlóshajója, a Crudelitas hídján ült most, miközben első tisztje a lehetséges védelmi rendszerekről tájékoztatta. Maga a híd leginkább ez emberi kialakításúra hasonlított, viszont jóval szerényebb, zöld világítás volt fenntartva a szürke falak között. Valamint különös gőz terjengett mindenfelé a hűtőrendszerekből, őket ugyanis ez nem zavarta különösebben.

- Az ismereteink alapján jelenleg ez a második legfontosabb Tau'ri rendszer. Elpusztítása nagyon komoly csapást jelentene számukra. Fontossága miatt alighanem hadihajók egész armadája védelmezi valamint igen fejlett védelmi rendszerekkel van ellátva. Nagy kockázatot vállaltunk azzal, hogy mindössze 27 hajót hoztunk magunkkal – fejtette ki Sevron kihúзва magát, felé fordulva. Náluk ez így szokás, ha egy nagyobb jelentőségű személlyel beszélnek, márpedig Kortisnál nem sok nagyobb jelentőségű személy volt ekkortájt.

- Bőven elég lesz 27 hajó is. A lehető legtöbbet kell Mathayus rendelkezésére bocsátanunk, hogy esélye lehessen az anyaviláguk ellen – válaszolta a maga fenyegető hangnemében, ugyanis nehezebbre esett másképp beszélni. – Mikor érzük el a naprendszer szélét?

- Még 24 perc, de nem lenne egyszerűbb, ha a kolónia körül lépnénk...

- Nem lenne az! – vágott bele agresszívan. A párbeszédnek ezzel vége szakadt, Sevron visszaült a helyére és folytatta munkáját.

Ő egy átlagos testalkatú dráknak volt mondható, 202 centiméter magas, fogai és karmai élesek erei pedig kidülledtek végtagjain. Egyedül fiatal kora és az átlagnál hosszabb haja különböztette meg társaitól. Ugyanis náluk az a szokás tartja, hogy a lehető leghosszabbra növesztik azt. De ha kudarcot vallanak kötelesek kopaszra borotválni magukat. Ennek hossza mutatja, hogy mennyire alkalmasak az adott feladat elvégzéséhez. Mivel ő egy harcos, neki akkor kell ezt megtennie, ha párbajt veszít valaki más ellen. De ő még sosem veszített, születése óta növesztette már hajkoronáját.

Kortis viszont valóságos góliátnak számított közöttük. 256 centiméteres magassággal büszkélkedhetett, ehhez robosztus testalkat párosult. Erei kevésbé voltak láthatóak, mellkasán és arcán heges sebek húzódtak. Állkapcsa jobb oldalán törés nyomai látszottak valamint onnan 5 foga is hiányzott, köztük az egyik szemfoga is, amelyről azonnal fel lehetett ismerni. Ezt a sérülést még régebben szerezte a Mathayussal vívott, a Drák Anyaflotta vezetéséért zajló küzdelmében, nem sokkal mielőtt betörte volna ellenfele koponyáját csaknem halálos sebet okozva neki.

Haja azonban szokatlanul rövid volt, alig érte el izmos nyakának közepét. Nem azért mert legyőzték volna, hanem saját maga szemében vallott kudarcot. Úgy érezte a néhány évvel ezelőtt bekövetkezett események után kötelessége volt megszabadulnia a már derekáig érő hajkoronájától, így jelenleg ő rendelkezett a legrövidebbel a jelenlévők közül. Ez általában szégyent jelentett társadalmukban, ha valakinek ilyen rövid volt, valóságos számkivetetté vált, és ezt naponta megrótták miatta.

Azonban őt senki sem merte szembesíteni ezzel, halál fia volt bárki is, aki csak rosszul nézett rá emiatt. Egyszer ugyan egy részeg katona megmosolyogta ezt, nem sokkal később szemei, végtagjai valamint belső szervei nélkül lógatatta fel a raktér közepén.

- Önagyságod – szólította meg Kortist az egyik biztonsági tiszt. – Norfern szeretne beszélni veled. Beengedjem? – ő lassan felé fordult majd a feje ingatásával jelezte, hogy bemehet. Amint belépett a nem mindennapi, kissé testes figura illendően meghajolt és elkezdte mondandóját.

- Tegnap említetted, hogy keresselek fel, amint találhatok valami használhatót a biztonsági fejlesztések közül. És találtam egy igen érdekeset a rendelkezéseimre álló tervrajzok között.

- Csakugyan? Papírt találtál egy rakás papír között, ámulok a tehetségeden – förmedt rá belé fojtva a szót. – Ha már sikerült 20 perccel csata előtt idegurulnod, talán megoszthatnád velünk mitől olyan érdekes az a tervrajz – a tudós fél perc kínos csend után belekezdett annak ismertetésébe.

- Magammal hoztam, szeretnék pontosan ismertetni minden apró részletet, ha nem zavar – Kortis nem igazán repesett az örömtől a számára teljesen érdektelen előadás lehetőségétől, de szerette tudni pontosan mi is kerül majd a hajójára. Ezért fejet ingatott fölötte, erre a tudós előhúzott egy zöldesen világító követ a zsebéből majd annak tetejét lenyomva egy kék hologram jelent meg.

– Nos amint látja ezek a berendezések... - ugyan megpróbált figyelni az elhangzottakra, azonban gondolatai másfelé terelték a figyelmét. Hirtelen otthonában találta magát, minden nyugodt, éppen éjszaka volt. A kandallóban narancssárga tűz égett, halvány fényvel betöltve a helyiséget. Karjai közt szeretett felesége aludt békésen, fejét mellkasára borítva.

– Ha vészhelyzet esetén, mondjuk a hajó zuhanásakor... - már majdnem ő is elszenderült, amikor apró léptek hangja zavarta meg a tűz ropogását. Egyszer csak 3 éves kislánya szaladt ki riadtan szobájából – Apu, anyu! Szörny van az ágy alatt, segítsetek! – mondta a kislány kiverve az álmat mindkettejük szeméből

– Ez akár a hajtóművek súlyos károsodása esetén is lehetséges lenne... - Ő rámosolygott kislányára majd pedig megindult a veszedelmes fenevad felkutatására. Az elvárásainak megfelelően semmit sem talált, gyermekét rövidesen megnyugtatta majd ismét lefektette. Még egy rövid esti mese felolvasására is hajlandó volt.

- Maga a hipertér ugrás néhány ezer fényév távolságában lesz majd lehetséges... - Miután elvégezte a számára örömteli feladatot visszafeküdt az ágyba szemre való felesége mellé. – *A szemem fénye* – suttogja oda neki, majd összeölelkeztek és szemeiket percekben belül édes álom leple borította.

- Szóval akkor alkalmazzuk a módosításokat? Igazán nem kerülne sok munkába – fejezte be végül mondandóját kissé kínos helyzetben hagyva Kortist. Ugyanis ő csak az előbbi mondattöredékeket kapta el szövegéből s csak most ocsúdott fel a régi emlékfoslány hatása alól.

- Nem szükséges – vágta rá határozottan, a maga érdes hangján. Nem építhetnek be valamit a hajójába, amelyről azt sem tudta mi az és mit is csinál pontosan. Ha pedig elismételtetné vele az a gyengeség jele lett volna emberi szemében.

Néhány perc elteltével megérkeztek a naprendszer széléhez. A 3 csatahajóból, 7 nehéz és 17 átlagos korvettből álló flotta hajói lépcsőzetes alakzatban léptek ki a hipertérből. Sevron egy pillanat erejéig nem tudta eldönteni, hogy szóljon-e az admirálisnak, hiszen ő gyűlölte, ha teljesen nyilvánvaló dolgokkal zargatták. Már pedig ezt a vak is látta, ezért úgy döntött, inkább csendben marad és figyeli az érzékelők adatait ellenséges hajók után kutatva.

- Nos? – förmedt rá Kortis.

- 18 Tau'ri hajó áll a rendszer második bolygója körül annak sötét oldalán. Egy masszív energiamező alá húzódtak, amely a planéta teljes felületére kiterjed egészen a termoszféra felső határáig.

- Honnan tudták? – ordította dühösen majd ökölbe szorítva kezét rávágott a széke karfájára. Még legalább háromszor elismételte a kérdést, de senki sem tudta, hogyan történhetett.

- Javaslom, vonuljunk vissza, ennyi ellen még az új torpedókkal sem megyünk semmire, amíg a védelmi lövegek hatótávolságán belül vannak.

- Nem szükséges... - ezután rövid időre mérlegelte a fennálló lehetőségeket, a harc mellett döntött. – Nyisson egy csatornát!

Sevron nem értette, ez hogyan segíthetett volna helyzetükön, de teljesítette az utasítást. Clayton admirális fogadta a diplomácia csatornán küldött adást, ahogy az a fejközi egyezmények közt szerepelt.

- Mit akar? – förmedt rá Clayton amint fogadták az adást, mindenféle bemutatkozás vagy egyéb gesztus nélkül.

- Azonnal adják meg magukat és megkímélem az életüket. Különben az utolsó szálig megölöm magukat.

- Elutasítva – vágta rá ellenfele, majd megszakította az adást.

Kortis az ősz hajú admirális testtartásából, arckifejezéséből, gesztikulációjából minden szükséges információt leolvasott egy működőképes terv kidolgozásához melynek célja az ellenséges flotta kicsalása volt az energiamező alól. Lehetőleg Mainsfield űrvédelmi lövegeinek hatótávolságán kívülre. Ahogy agyal, vetett egy pillantást első tisztje termináljára és egy jókora szürke pontokból álló sávra lett figyelmes.

- Az ott mi? – mutatott rá bal kezének már legalább háromszor eltörött mutató ujjával.

- Egy aszteroidamező, a rendszer külső szélén húzódik, mint minden középkorú naprendszer esetében.

- Van köztük egy legalább 50 km átmérőjű? – kérdezte miközben egyre világosabbá vált szándéka tisztjei számára.

- Minden bizonnyal. Ha rendszeren körülnézünk akár egy 500 kilométereset is találhatunk. Az már átvinné a pajzsot és elpusztítaná az egész kolóniát – erre Kortis finoman bólogatni kezdett, tőle még ez is fenyegetőnek hatott.

- Akkorát nem bírunk elvontatni. És különben sem Mainsfieldnek lesz, hanem a holdjának – Sevron erre meglepetten nézett vissza rá, szemein látszott, hogy kénytelen lesz bővebben kifejteni a tervét. – Ha egy ekkorra aszteroidát összeütköztetnénk a planéta holdjával már laikus szemmel nézve kitérítethetné azt a pályájáról. Márpedig ezt nem engedik majd számunkra, ezzel kikényszerítjük a csatát a saját feltételeink szerint. Ugyan a kolóniával és a flottával egyszerre nem bírunk el, külön már nem jelentenek majd problémát.

- De egy 100 km-est is el tudnánk vontatni. Az már jó eséllyel ténylegesen megtenné, egyáltalán nem kellene harcba szállni a védőkkel. Egyetlen csapással elpusztíthatnánk mindegyiküket.

- Elpusztítani? – nevetett fel Kortis. – Dehogyan akarom én elpusztítani, ha nincsenek túlélők mégis miért fáradnának majd a visszafoglalásával?

- De ha Mathayus sikerrel jár, a Föld ellen nem marad erejük visszafoglalni bármit is. Nem ezért bízott rá több mint 150 hajót? – válaszolta meglepetten.

- Nem. Túlélnek majd az elvesztését, a maradék hajóikkal visszavonulnak az űr mélyébe és az utolsó leheletükig harcolnak majd. Ez esetben pedig kelleni fog nekünk egy csali, valami, amiért harcolnának. Ez pedig Mainsfield lesz, ugyanis nem fogjuk elpusztítani. Szóval keressék meg azt a meteort és vontassák ütközőpályára azzal a holddal!

- Ahogy kívánja önagysága – felelte, majd kiadta a megfelelő utasításokat a terminálján, amely tele volt mindenféle kapcsolóval, karral, és kijelzővel. Már az is meglepő, hogy bárki is el tudott igazodni ezeken.

Mikorra ráesteledett Thassos városára találtak és ütköző pályára állítottak egy a feltételeknek megfelelő aszteroidát, eközben érkeztek a Davidson fivérek a rögtönzött védelmi vonalakhoz.

Kortis remélte, hogy valóban bekapja Clayton a csalit és kivezényli a flottát a pajzs alól.

- Egy perc az ütközésig – jelentette ki Sevron.

- Gyerünk... induljatok... - suttogta az admirális, mások számára érthetetlen motyogás formájában. De hiába vette szinte biztosra, az egy perc elteltével a tau'ri flotta továbbra is

rendületlenül tartotta pozícióját. Az egyetlen dolog, amit tehetett, hogy nézte amint a hatalmas kődarab szép lassan haladt a méretes hold felé.

Másodpercről-másodpercre közelebb kerültek egymáshoz, míg be nem következett a katasztrófális erejű becsapódás. Légkör híján elmaradt a robbanás, de maga a lökeshullám és az apró darabokra morzsolódó aszteroida látványa sem volt semmi. Ahogy a lökeshullám egy hatalmas krátert vájt a hold felszínébe Kortisnak egy újabb, sokkal zordabb emlék jutott eszébe. Talán ismét belefeledkezett volna, ha nem szakítja félbe a következő kérdés: „Mi van ha azt hiszik, hogy tényleg így akartuk elpusztítani a kolóniát, de eleve tudták, hogy kevés lesz?”

- Vontassanak ide egy száz kilométer átmérőjűt! – förmedt rá örömeiben, ő még ilyenkor sem volt valami kedves drák.

Ez meghozta a kívánt eredményt. Amint elindult a három korvettből és egy nehéz korvettből álló konvoj, Clayton elrendelte a mozgósítást. Bár tudta, hogy nem arathat győzelmet a túlerővel szemben ez volt az egyetlen általa látott megoldás, amelynek a lehető legtöbb esélye volt a sikerre. Hiszen honnan tudhatta volna, hogy a drák csupán megszállni akarja a kolóniát és nem elpusztítani azt?

- Közelednek, most értek ki az energiamező alól. 21 hajó, köztük 2 Starfury, 3 romboló és 1 nehézcirkáló, a többi mind 304-es. Mi a parancs?

- Várjunk, amíg az űrvédelem lőtávolságán kívülre érnek. Amint ez megtörtént egy vonal mentén sorakozva rontunk közéjük. Úgy álljunk fel, hogy mindenhol akadjon legalább egy torpedókkal felszerelt hajó! – még el sem kezdődött az öldöklés, de már érezte a győzelem ízét. Ahogy kiértek Mainsfield oltalmából a drák flotta másodpercek alatt felvette a kívánt alakzatot és készen állt az ütközetre.

- Lőtávba érnek 10 másodpercen belül, nekünk még 15 kell. 5, 4... tüzet nyitnak! – A tau'ri flotta lövedékei sorra záporoztak a drák hajók felé. Első sorban a torpedóvetésre képes hajókat célozták, a korvetteket nem tartották számottevő fenyegetésnek a kolónia szempontjából. Az egyik nehézcirkálót alaposan meg is sorozta a két Starfury, a tachyon lövedékek lemerítették annak pajzsait majd az egyik 304-es plazmasugara izzó ronccsá változtatta. Nem ez darab repült ki belőle, sokuk a Crudelitas oldalsó pajzsába csapódva.

- Tovább! – ordította a rázkódás közepette, egy pillanatra úgy tűnt mintha komoly baj is történhetett volna.

Idő közben ők is lőtávba érkeztek, kár volt hagyni azokat a korvetteket. Plazmalövedékeik 10%-ot merítettek a 304-esek pajzsaiából és akár húszat is löhetnek vele percenként. Egy darabig mindkét oldal komoly veszteségeket szenvedett, az egyik drák csatahajó pajzsai leváltak a 304-esek ösztüze által miközben a korvettek sorra tizedelték azokat. Csak az új generációs hadihajók bírták komoly károk elszenvedése nélkül. Igaz a rombolók tűzerejét első sorban a torpedók adták, semmilyen energiafegyverrel sem szerelték fel őket így azok leginkább golyófogóként szolgáltak a csata e fázisában.

Mikorra egymás mellé ért a két flotta, a Starfuryk 3 nehéz korvettet intéztek el, a nehézcirkáló pedig eltakarította az útból a sérült csatahajót. A megmaradt 304-esek pedig most már rátértek a korvettekre nem egy burkolatát átégetve plazmasugaraikkal.

- Indítsák a torpedókat! – adta parancsba Kortis, Claytonnal egyidejűleg. A vadászok képtelenek voltak elkapni azokat a csata hevében ugyanis már jóval előbb kiküldték őket és messze lemaradtak hordozóik mellett. Így a vetőcsövekből sorra előtörő harcászati eszközök gond nélkül süvíthettek célpontjaik felé. Ugyan néhányat leszedtek az emberek sínágyúí és akatd néhány, amely olyan szerencsés szögben lett elindítva, hogy egymásba csapódtak, a legtöbbjük elérte célpontját hatalmas robbanásokat előidézve. Ezek a robbanások közel azonos erejűek voltak, mindössze a színük különbözött.

A narancssárgás robbanásokat kék ragyogás közepette nyelték el a drák pajzsok. Egyedül két nehéz korvett és a második csatahajó nem osztozott ebben a luxusban. Ugyanis azt 3 rombolónak olyan kiválóan sikerült körülállnia, hogy több mint 23 torpedót juttattak célba, módszeresen darabokra robbantva annak robosztus hajótestét.

Mivel ez a 17. becsapódásra végbement a maradék még az apró darabokat is tovább darabolta, szinte porrá lett a hatalmas hajó. Viszont annak bosszúja hamar utolérte támadóit, mindkét oldaláról elindított 24 torpedó közül 15 csapódott be mindhárom hajóba, amelyek pajzsaik védelme híján izzó fémhulladékká lettek. Ahogyan a tau'ri flotta jelentős része is.

Az jobb oldali starfuryt ketté szakította az egyik becsapódás ereje, amely annak legsebezhetőbb, „nyaki” részén érte, amely a hidat a jóval tömörebb résszel összekötő szakasz. A nehézcircáló is izzó roncsként zuhant alá az égbolt felé amint Mainsfield gravitációs mezeje valósággal hozzávágta annak pajzsához. Clayton hajója és 4 darab 304-es viszont még mindig talpon volt és éppen a 4 megmaradt nehéz korvett egyikét szedték darabokra. A megmaradt 12 korvett gyorsan közéjük csapott három irányból is.

- Feltöltik a hipertér hajtóműveket! – figyelmeztette Kortist első tisztje.

- Hagyják abba a tüzelést, had menjenek – Sevron kiadta a parancsot, de kíváncsi szemeiből látott, hogy magyarázatra lesz szüksége a későbbiekben. Ezt előbb utóbb úgyis kiharcolta volna, az admirális egyik boldogabb pillanatában megkérdezve. Ezért úgy döntött, megszabadítja ennek terhétől.

- Az ott Clayton admirális hajója. Mivel legyőztem, jobb stratégia vagyok nála – kezdett bele mondandója kifejtésébe. – Ha elmegy, folytatja a harcát ellenem és mivel jobb vagyok nála, a következő találkozáskor is jó eséllyel győzedelmeskedni fogok. De ha megölöm, új embert állítanak a helyébe, aki majd teljesen másként fog gondolkodni. Ez pedig sokkal kétségesebbé teszi a csata kimenetelét – ezen egy kicsit tünődött ugyan, de végül megértette a lényegét, miközben nézte, ahogy megmaradt 5 hajó belépett a hipertérbe.

- Álljunk orbitális pályára! Egyenesen a főváros felett elhelyezkedve! Így kevesebb ágyú tud majd löni minket.

Azonban elmaradt a tüzelés, Mainsfield vezetése tanácstalan volt, az ő szemszögükből bármit is tesznek, végleg elpusztulnak. Egyedül időt nyerhettek, erősítés reményében.

- Nyisson csatornát! – hátha megadják magukat, bár ő nem főzött hozzá túl nagy reményeket és nem is várta ezt a fordulatot. Viszont így sok embere menekülhetne meg, ezért most félre kellett tennie örökös bosszúvágyát. A kormányzó földalatti atombunkeréből fogadta a hívást.

- Azonnal adják meg magukat! – ordított rá amint létrejött a csatorna.

- Szerintem maguknak kellene megadniuk magukat – feleli Tanner. Politikusként tökéletesen értette az alaptalan blöffölés és gátlástalan hazudozás művészetét. Szinte hibátlanul játszott a közelgő győzelem mámorában úszó vezető karakterét. Miközben kisgyermekként reszketett legbelül.

- Valóban? – nevetett fel Kortis, majd pont ő fogja feladni...

- Most kaptuk a hírt a Földről, hogy megnyerték a csatát és több mint 50 hajót küldenek a rendszer megsegítésére. Amely itt van úgy... – eközben maga elé emelte jobb karját és jól láthatóan olvassa le arról az időt. – Tíz perc múlva. Szóval vagy elmennek, vagy meghalnak. – jelentette ki farkasszemet nézve vele. Kortis teljesen átlátta rajta, ha nem említette volna a Föld felett aratott győzelmet. Honnan tudta, hogy megtámadták, amikor a kapukat lezárják, amíg nem győzedelmeskedik valamely fontos kolónia? Már pedig ha így van, akkor tényleg vereséget szenvedtek a Föld felett.

- Kezdek meg a bombázást! – Egy pillanatra tényleg bedőlt ellenfele blöffjének. Azonban megérzése egy pillanat alatt véget vetett ellenfele az Ősök köveinek köszönhető sikerének. Ezzel párhuzamosan az űrvédelem is tüzet nyitott.

Jelen estben a városban felállított 6 Tachyon löveg jelentette a legnagyobb problémát, Kortis tehetetlenül figyelte, ahogyan a kék energianyalábok kapásból lesztek négy korvetjét is. Egyikükre tökéletes rálátás nyílt a híd kerek ablakából, az orra előtt darabokra szaggatva becses harcosaival jól megrakott hajóját.

- Lőjék ki a torpedókat! Először azokat a rohadt lövegeket célozzák – Sevron gondosan becélolta azokat, majd megkezdte a tüzelést. Közben újabb hajók felszállására lett figyelmes.

- 5 tau'ri cirkáló éppen most száll fel a felszínről. Megálltak 3000 méteres magasságnál!

- Lőjék le őket! Az invázió nem veheti kezdetét, amíg bármelyikük működőképes – Eközben célba értek az első torpedók, egyenesen a tachyon lövegekbe csapódva. Azok pedig vagy azonnal eltűntek egy lángfelhőben, vagy a becsapódás ereje kitepte azokat a talajból és oldalukra borította. A cirkálók és megmaradt ágyúk percekben belül megsemmisültek, de mivel már csak kevés torpedóvetésre képes hajó maradt, nagyon lassan haladtak a városok bombázásával és a megmaradt védelem eltörlésével.

Kortis örömteli arccal nézte, ahogy egyik becsapódás végzett ártatlanok millióival a másik után. A hídon tartózkodók értetlenül figyelték az arcán megjelenő, végtelen elégedettséget sugalló mosolyt, míg mindenki más elszörnyedt a látottakon.

Nem értették miért rendelte el minden kolónia kiirtását, nem tudták, hogy mi szükség volt erre, amikor már most is egy életre elvették az ellenség kedvét az anyaföldjük benépesítésétől. Azonban egyikük sem mert szembeszegülni vele, inkább csak némán figyelték a pusztítást, lelkük mélyén hálát adva isteneiknek, hogy nincsenek a helyükben.

Ahogy egyik zöldes villanás látszódott Thassos felől a másik után, az admirálist ismét elkapta az emlékek áradata, s újfent birtokánál találta magát. Évek teltek már el azon éjszaka óta, fiatal drákok sírása hallatszott a távolból, elkeseredett anyák könnyei terítették be a szénné égett földet. A fiatal admirális kompja éppen most landolt a letarolt síkságon.

Ahogy lenyílt annak rámpája, ő egy szó nélkül rohant ki a járműből, egyenesen kicsiny hajléka felé tartva. Szíve hevesen vert, a benne égő remény lángja drákeletti erőt kölcsönzött neki a futáshoz. Ugyan elméje folyamatosan próbálta tudatni vele, hogy már nem lehetnek életben és csak fájdalmat talál egykori otthonában, ő meg se hallotta ezen gondolatokat.

- *Nem hallhattak meg... az nem lehet!* – ismételte magában folyamatosan. Embereit már messze maga mögött hagyta, nem tudták tartani a tempót. Ahogy egyre közelebb és közelebb került a kráter közepéhez, a látótávolság szinte nullára csökkent a hamuesőben. Bárki más eltévedt volna, de ő itt nőtt fel, itt élte le életének jelentős hányadát. Cukott szemmel is megmondta volna, hol járt éppen.

Végül megérkezett takaros, egyszerű házának bejáratához. Neki sosem kellett pompa vagy fényűzés, egyszerű és boldog életre törekedett. Most azonban eddig tisztességgel és becsülettel végzett élete alapjaiban kérdőjeleződött meg előtte, ahogy a talajjal egyenlővé tett házának izzó darabjaira eresztette szemeinek kétségbeesett pillantását.

- Zaphir! Zaphir! – kiáltotta lánya nevét kétségbeesetten, miközben vakon beleszaladt a több száz fokos, szénné égett vagy még izzó fa és fémdarabok közé. Azonban be kellett látnia, hogy ez értelmetlen volt, nem élhették túl. Ahogy senki sem élhette túl a Barracuda fél megatonna töltetének becsapódását ebben a körzetben. Kortis térdre rogyott, öklével kezdte veresni a szenes padlót tombolásában...

Eközben őrei is lassan odaértek, ekkor egy elkeseredett, fájdalommal teli ordítás hallatszott onnan. Elnyomva minden más hangot, minden más könnyet és jajveszékelést. Ők inkább

megállnak és kivárták, amíg lenyugodott parancsnokuk, el sem tudták képzelni, mit érezhetett.

Egyedül ők tudták valamilyen szinten megérteni az arcán lévő mosolyt, ahogy az ártatlanok millióinak elpusztításával próbálta megtölteni a feneketlen űrt, aznap kövé dermedt szívében. De mindegy hány ember lelte most halálát, mindegy mit és hogyan ért el, sosem tölthette azt meg, és ez az, amit nem látott, nem is láthatott be.

- A bolygó lakossága nemsokára egymilliárd alá esik. Azt mondtad ekkor hagyjuk abba a bombázást – zökkentette ki Sevron iszonyatos emlékei áradatából.

- Rendben – sóhajtott fel, mára véget ért az öröm egyetlen formája, amely megmaradt neki azóta. Ekkorra már rég levált a bolygópajzs, idő közben az egyik torpedó véletlenül telibe kapta a generátort.

A lángfelhő még az űrből is jól volt látható, bár először nem tudták mire vélni a dolgot. Még Kortis is azt hitte, csak az egyik fegyverraktárt sikerült eltrafálniuk, aztán a bolygót körbeölelő, kékes energiamező lassan oszladozni kezdett fekete szempárjai előtt.

- Kezdjük meg a megszállást! Minden katonára szükség lesz odalent.

- De nem maradtunk elegen. Az eredeti tervben szó sem volt inváziós haderőről, nem hoztunk elég embert.

- Akkor pont jó, hogy hoztunk szuvenírt. A hitvány emberek ezúttal a segítségünkre lesznek, rájöttek már, hogyan hozhatjuk működésbe a főregjázat generátorukat?

- Igen, rájöttem – felelte Norfern, aki épp most toppant be a helyiségbe, igaz, nem ezért jött.

- Akkor tárcsázzák vele Potestatemet, ott meglesz a szükséges haderő – jelentette ki az anyavilágukkal csaknem szomszédos, militarista kolóniára utalva. Jelenleg katonák milliói tartózkodtak ott.

- Ez nem ilyen egyszerű, a főregjázat csak egy irányban alkalmas a stabil anyagátvitelre, nekik kell tárcsáznunk minket. Ehhez ott is kell lennie egy kapunak. Ráadásul ezzel a módszerrel hetekbe telne a sereg átkelése, annyi időnk nincs – felelte kételkedve, az érkezésének eredeti okát inkább meg sem említette. Elvégre meglesznek ők a fejlesztések nélkül is.

- Talán mégsem lesz ez ilyen körülményes – felelte az admirális kis gondolkodás után.

Minden az elgondolása szerint történt. Amint tárcsázták a még az oroszláncód melletti csatában ottmaradt Starfuryk valamelyikén lévő kaput, egy rádióadás keretében részletesen elmagyarázták nekik, hogy pontosan mit kell tenniük.

Ahogy a csillagkapu működésbe lépett Potestatemen megkezdték az akkora már katonákkal megrakott szállítójárművek átsugárzását Mainsfield ürterébe. Ennek energiaigényessége miatt ehhez a militarista bolygó gyárainak generátoraiból kellett elvonniuk az energiát, ezért a főregjázat megszűnésével már a teleportáció is ki volt csukva a lehetséges megoldásuk közül, ugyanis az ő technológiájuk e téren még jóval elmaradottabb szinten állt.

Mikor mozgósítható járművek nagy részét átsugározták a túloldalra letelt a 38 perc és bezárult a főregjázat. E járművek rövidesen alakzatba rendeződtek és megkezdték az ekkorra már teljesen leamortizálnak látszó védelem elleni támadást. Ugyan az érzékelők közel egy milliárd humanoid életformát jeleztek a felszínen, Kortis nem tartotta harcképesnek Mainsfieldet. Kissé túlzásnak is vélte a bevetett csapatszállítók mennyiségét.

De a védők ezúttal keresztülhúzni látszottak számításait, bár néhány helyen sikerült betörniük a nagyvárosokba, a legtöbb harctéren vesztesre álltak, vagy már vesztek is.

- Hak'tarian tranassa! – kiáltotta az admirális dühében a saját nyelvükön, öklével jókora nyomot hagy széke fém karfáján.

- Ketara Kortis, nikte'ge – nyugtatta Sevron, szerinte most inkább a következő lépésre kellene koncentrálniuk.

- Nyissák meg a kaput! Küldjenek át rajta mindenkit, aki mozog. Söpörjük el a férgekkel!

- Ahogy gondolod – felelte Sevron, majd elvégezte a szükséges teendőket terminálján, amelyek több tucat drákkal végeztették el a további intézkedéseket, amelyek drákok százaival végeztették el a feladatot a túloldalon.

Rövidesen minden megmaradt katona és szállítójármű átsugárzása végbement. Azonban az ilyesfajta energiaátvitel megadta a kegyelemdőfést a már az előzőtől is haldokló generátoroknak, nem egy létesítmény maradt áram nélkül odaát.

- Nofata aktra nis'da! – adja ki Kortis a parancsot az erősítés mozgósítására.

- Dak! – tiltakozott Sevron. – Ti'é nassa'tra, ti'o hanakta de attarinatti – szerinte csak úgy van esélyük, ha a megmaradt hajók fedezik a támadást.

- Nadak – ingatta rá fejét Kortis. – Ti'é attarimatti ket'e lok, Ti'ké beregte Tau'ri – parancsba adta, hogy a flotta teljes támogatást nyújtson az érkező csaptoknak, s közösen győzzék le a megmarat védőket.

Alig egy percbe telt az egész, az érkező korvettek és az őket kísérő vadészkok rengetege, az érkező tartalékosokkal együtt végleg elsöpörte a védelmet. Amint ez megtörtént az admirális megadást követelt Mainsfieldtől, cserébe meghagyják majd a túlélők életét, még ha ellenük is harcoltak az elmúlt nap folyamán.

- Elfogadjuk a feltételeket – jelenti ki Tanner, választása nem lévén. A drák katonák már a bunker masszív trinium kapui előtt gyülekeztek. Ráadásul egy Krakent is magukkal hoztak, elég egyértelművé téve ezzel döntését. Még mielőtt válaszolhatott volna, egy egyes prioritású üzenetet kapott Mathayustól, kénytelen volt megszakítani az adást. Minden esetre a megadás így is megtörtént, ez már csak a formások közé tartozott volna.

- Mi történt? – förmedt rá korábbi ellenlábására.

- Ellentámadást indítottak, vissza kell vonulnunk különben... - ekkor egy robbanás hangja hallatszott, egy pillanatra félbe is szakadt az adás. Amint az helyreállt, Mathayus fején egy véres seb kigyózott, valamint egy kisebb lángoszlop is megjelent a háttérben.

- Tegyük – sóhajtott fel az admirális. – Nekem kellett volna vezetnem a támadást.

- Egyáltalán miért bíztad rá? – fordult hozzá kíváncsian Sevron.

- Mert ha nyert volna, őt tartották volna a legtöbbre az összes alattam szolgáló admirális közül. Tehát a kihívás joga is az övé lett volna a háború után, őt pedig már legyőztem – ez igen megalapozott döntés volt részéről, egy faj kiirtása visszhanggal járt vezetőségük részéről. Biztosra vehette, hogy harccal teszik majd próbára alkalmasságát.

És ha nem akar meghalni aznap, jobb, ha előre megválasztja ellenfelét.

- A harmadik flotta engedélyt kér a visszavonulásra Warrensburg felől – jelentette Sevron.

- Engedélyt? – háborodott fel.

- Igen... - ekkor újabb üzenetek villantak fel terminálján. – Az ötödik is... a hetedik... a harmadik... mindegyik. A Tau'ri flotta teljes erejű ellentámadást indított, nem használnak többé a pajzsmódulátorok, szétvernek minket.

- Akkor vonuljanak – felelte Kortis, hamar tudatosult benne a helyzet. – Bár így elveszítjük a csatát, de már megnyertük a háborút – eközben a frissen meghódított Mainsfield még mindig lángoló városait figyelte a híd lekerekített üvegablakán keresztül...

Darth Raven